

[Dyremose]

I et svar på spørgsmål nr. 22 fra erhvervsudvalget (almindelig del – bilag 64) fremhæver ministeren hensynet til betalingsbalanceerhvervene.

I en konkret sag fra Struer har en automobilforhandler, der ønskede at opføre et rustbehandlingscenter, fået afslag på en ansøgning om lån. Et sådant center, hvor forbrugeren kan få sin bil rustbehandlet med seks års garanti, findes ikke i forvejen i kommunen. Projektet vil øge sikkerheden i bilparken, tilføre kommunen et antal nye arbejdspladser og virke importbegrænsende, idet købet af nye biler kan forventes reduceret, såfremt der tilbydes en effektiv rustbehandling.

Afslaget forekommer på denne baggrund i strid med lovens intentioner, hvorfor ministeren endnu en gang opfordres til at overveje en revision af retningslinierne.

Besvarelse (23/4 80):

Industriministeren (Erling Jensen):

Der har været og er betydelig interesse for at udnytte midlerne i henhold til loven om lån til håndværk og mindre industri, og det har derfor været nødvendigt at foretage en prioritering blandt ansøgerne.

Ved denne prioritering har man i det udvalgte, der er nedsat til at rådgive Direktoratet for Egnsudvikling ved forvaltning af loven, fortrinsvis søgt at tilgodese betalingsbalanceerhverv, men også virksomhed, der tjener til at støtte disse erhverv, er blevet fremmet, herunder bl. a. reparationsvirksomhed.

Man har desuden fundet det nødvendigt at fastlægge kriterier, der kunne tjene til at etablere en rimelig balance mellem långivningen til automobilværkstederne, der er overordentlig stærkt repræsenteret blandt ansøgerne, og långivningen til andre brancher og fag. Ved at koncentrere støtten om virksomheder, hvis handelsomsætning er relativt begrænset i forhold til værkstedsomsætningen, er det muligt at fremme lovens almindelige sigte i forbindelse med etableringen af den nævnte branchemæssige balance.

I mit svar på erhvervsudvalgets spørgsmål nr. 22, som er nævnt i spørgerens begrundelse, har jeg udtalt, at jeg ikke på den givne baggrund fandt grundlag for at ændre den anvendte praksis.

Jeg kan fortsat henholde mig til dette svar.

Spm. nr. 678

Til *energiministeren* (16/4 80) af:

Glistrup (FP):

»Er det virkelig sandt, at atomkraftproduceret elektricitet i 1990erne må forventes at blive mindre end halvt så dyr som anden el?«

Begrundelse

Mens den nu forløbne vinter gik sin gang, lod den danske regering sig kysse mere og mere af nogle højtråbende naivister, som blev forlokket af samfundsnedbrydere i og uden for Danmarks Radio til at tro, at kernekraft skulle være en særlig forfærdelig energikilde.

Samtidig skete der en modsatrettet udvikling i de lande, som dansk næringsliv skal konkurrere med for at bringe den danske befolkning væk fra afgrunden. For eksempel vedtog det tyske socialdemokratiske kongres i Berlin i december 1979, at Vesttyskland i de kommende fem år skal øge antallet af atomkraftværker fra de nuværende 15 til 26. I Frankrig sætter man en ny reaktor i gang hver anden uge og regner med i løbet af nogle få år at dække 50–55 pct. af det franske el-behov fra kernekraftværker.

Disse udviklinger i den store verden, hvorfra Danmark ikke kan isolere sig, har sammenhæng med de udviklingstendenser, der er i pris- og forsyningsforhold vedrørende uran sammenlignet med olie og kul. I svaret på nærværende spørgsmål ønskes disse udviklingstendenser belyst så udførligt som muligt, så der i svaret samles en udførlig dokumentation for, hvordan kW-prisen for elektricitet må forventes at blive i 1990erne alt efter, om elektriciteten er produceret på kernekraftværk eller fra anden energikilde.

Naturligvis vil der i et så langt tidsperspektiv være en hel del usikkerhedsmomenter, men af hensyn til den offentlige debat om disse centrale problemstillinger er det særdeles vigtigt, at ministeren konkret og klart oplyser den udvikling, som i den danske regerings administration forekommer sandsynlig.

Besvarelse (22/4 80):

Energiministeren (Poul Nielson):